

HET VUUR IN MIJ

ERIN
STEWART

Vertaald door Elise Kuip

GOTTMER

Haarlem

Eerste druk, 2019

© 2019 tekst Erin Stewart

© 2019 omslagillustratie Jan Heur

Oorspronkelijke titel: *Scars Like Wings*

Oorspronkelijke uitgever: Delacorte Press, een imprint van Random House Children's Books, onderdeel van Penguin Random House LLC, New York

Voor het Nederlandse taalgebied:

© 2019 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV,

Postbus 317, 2000 AH Haarlem (e-mail: info@gottmer.nl)

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van de Gottmer Uitgevers Groep BV

Vertaling: Elise Kuip

Omslagontwerp en zetwerk binnenwerk: Studio Nico Swanink

ISBN 978 90 257 7077 8

ISBN 978 90 257 7076 1 (e-book)

NUR 285

www.gottmer.nl

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kyle.

Door jou kan mijn leven
niet meer stuk.

1

Een jaar na de brand zet mijn arts mijn masker af en zegt hij dat ik een leven moet zoeken.

Dat zegt hij natuurlijk niet letterlijk, want hij wordt betaald om met zo veel mogelijk medische begrippen als ‘re-integratie’ en ‘isolatie’ te strooien, maar het komt erop neer dat het Comité van Ava’s Leven tijdens een belangrijke vergadering heeft besloten dat mijn zelfmedelijden nu wel lang genoeg heeft geduurd.

Mijn nasmeulende treurpartijtje is voorbij.

Dokter Sharp controleert mijn huidtransplantaties om er zeker van te zijn dat er sinds zijn vorige maandelijks inspectie geen vleermuisvleugels in mijn oksels zijn verschenen. Littekens kunnen slopende ettertjes zijn en aangezien zestig procent van mijn lichaam in puin ligt, heeft dokter Sharp een dikke twintig minuten nodig om mijn hele lichaam te onderzoeken. Het dunne papier op de kunstleren behandeltafel waarop ik lig kreukelt en tante Cora houdt alles vanaf de zijlijn nauwlettend in de gaten. Ze maakt aantekeningen in haar kolossale ‘Ava’s Herstel’-map en kijkt daarbij voortdurend naar dokter Sharp.

Hij maakt mijn bandana los, zet mijn doorzichtige plastic masker af en laat zijn vingers over mijn littekens glijden.

‘Je geneest prachtig,’ zegt hij zonder ook maar een spootje sarcasme in zijn stem. Ik voel de koelte van zijn vingers op de huid boven mijn ogen, maar de sensatie verdwijnt zodra ze afzakken naar de dikkere littekens rond mijn mond.

‘Tja,’ zeg ik, ‘al draagt een aap een gouden ring, het is en bl...’

‘Ava!’ piept Cora, die niet alleen mijn tante, maar ook de zelfbenoemde CEO van het eerder vermelde comité van mijn leven is.

Als dokter Sharp zijn hoofd schudt en lacht verschijnen er aan weerszijden van zijn mond diepe kuiltjes waardoor hij alleen maar meer lijkt op een van die hete televisie-artsen die tussen het redden van mensenlevens door met andere artsen ligt te vozen in de piketkamer. Ik wijt de zwerm vlinders in mijn buik die steevast begint te fladderen als hij mijn transplantaten aanraakt aan zijn smeulende blik en krachtige kaaklijn. Het besef dat hij me al zo’n negentien keer naakt heeft gezien helpt natuurlijk ook niet mee. En ja, al die keren lag ik op een operatietafel, maar naakt is naakt, zelfs als je lichaam is bedekt met gaas en littekens van negentien operaties.

Maar dat ongemakkelijke taboeonderwerp vermijden we, net zoals ik nooit iets zeg over het feit dat hij ooit letterlijk een stuk uit mijn bil heeft gesneden en het over mijn gezicht heeft gespannen om me een nieuw voorhoofd te geven.

Dokter Sharp geeft me een make-upspiegeltje om zijn werk te kunnen bewonderen.

‘Nee, dank u wel,’ zeg ik terwijl ik het spiegeltje teruggeef.

‘Vind je het nog steeds moeilijk om te kijken?’

‘Tenzij ik vannacht plotseling een nieuw gezicht heb gekregen, weet ik wat ik zal zien.’

Dokter Sharp knikt en maakt een aantekening in mijn digitale dossier. Ik voel een nieuwe comitévergadering over mijn

afkeer tegen spiegelende oppervlaktes aankomen. Ik heb heus wel eens naar mijn gezicht gekeken. Ik weet hoe ik eruitzie. Ik kies er gewoon voor niet telkens opnieuw te kijken.

Dokter Sharp tovert zijn kuiltjes tevoorschijn en houdt mijn plastic masker met een glimlach omhoog.

‘Je vindt het vast fijn om te horen dat je deze jongen vaarwel kunt zeggen.’

Cora slaakt een kreetje en geeft me een ongemakkelijke zijdelingse knuffel, al zorgt ze ervoor dat ze niet te hard knijpt, aangezien dat het o zo belangrijke genezingsproces kan verstoren.

‘Een beter cadeau had u ons vandaag niet kunnen geven, dokter Sharp. Deze week is het een jaar geleden, weet u, sinds...’ Cora zwijgt en ik kan praktisch zién hoe haar hersenen naar de juiste woorden zoeken.

‘De brand,’ maak ik haar zin af. ‘Deze week is de brand een jaar geleden.’

Dokter Sharp geeft me het masker, dat het afgelopen jaar drieëntwintig uur per dag mijn trouwe metgezel is geweest. Zijn enige taak: mijn gezicht zo vlak mogelijk houden terwijl het geneest zodat mijn littekens geen uitpuilende, vlezige bulten worden. De artsen en verpleegsters houden vol dat mijn littekens dankzij het masker veel beter zijn geheeld, al betwijfel ik of het erger kan dan de lappendeken van verkleurde huid die ik mijn gezicht noem.

‘Helaas moet je de drukkleding nog even blijven dragen, tot we zeker weten dat de littekens je niet belemmeren bij het bewegen,’ zegt dokter Sharp. ‘Maar ik heb meer goed nieuws.’

Cora knikt een keer naar hem, wat betekent dat wat hij nu gaat zeggen een direct gevolg van een vergadering over Ava’s leven is. Mijn uitnodiging is vast in de spambox beland.

‘Nu je het masker niet meer hoeft te dragen, heb je mijn toestemming – en raad ik je sterk aan – om weer naar school te gaan,’ zegt hij.

Zonder op te kijken draai ik het masker om.

‘Hm, dat lijkt me niet zo’n strak plan,’ zeg ik. ‘Maar toch bedankt.’

Cora verlaat de zijlijn en legt haar enorme map bij de gootsteen, gaat met één bil naast me op de behandeltafel zitten en klopt zachtjes op mijn bovenbeen.

‘Ava, ik weet dat je die online lessen hartstikke saai vindt en je zegt altijd dat je wou dat alles weer normaal was.’

Normaal.

Ja. Het oude normaal. Ava-van-voor-de-brand-normaal. Normaal-normaal.

‘Het. Wordt. Nooit. Meer. Normaal,’ zeg ik. ‘Ik kan niet zomaar mijn oude school binnenhuppelen en doen alsof alles nog hetzelfde is.’

‘Je kunt naar de school bij ons in de wijk, daar hebben we het al eens over gehad. Of je kiest een andere,’ gaat Cora rustig verder. ‘Een frisse start, weet je wel? Met nieuwe vrienden, zodat je hier een leven opbouwt.’

‘Ik ga nog liever dood,’ mompel ik.

Ik vind het helemaal prima om thuis in mijn pyjama online lessen te volgen. Waar niemand me kan zien. Waar niemand naar me kan wijzen en staren en niemand kan fluisteren als ik voorbijloop, alsof ik naast misvormd ook doof ben.

‘Dat meen je niet,’ zegt Cora. ‘Je boft dat je nog leeft.’

‘Tuurlijk. Ik ben een menselijk konijnenpootje.’

Waarom ben ik een bofkont omdat ik het heb overleefd? Mam, pap en mijn nichtje Sara dansen nu vast ergens door een hemelse weide of zijn gereïncarneerd als gelukkige aapjes in India, terwijl

ik hier een eindeloze reeks operaties, artsen en starende vreemden te verduren heb.

Maar tegen grafstenen kan ik niet op. Ellende wordt altijd overtroefd door de dood.

‘Als dit over Sara ging, zou ik willen dat ze alles uit het leven haalde,’ zegt ze. ‘En je moeder zou vast hebben gewild dat je gelukkig bent.’

Ik vind het irritant dat ze dode mensen gebruikt om deze discussie te winnen.

‘Maar ik ben Sara niet. En jij bent mijn moeder niet.’

Cora keert me haar rug toe, net als dokter Sharp, die zogenaamd heel geconcentreerd naar het beeldscherm van zijn computer kijkt in plaats van de spanning te erkennen die als een soort rookwolk in de behandelkamer hangt. Ik vind het vervelend dat dokter Sharp getuige moet zijn van deze gênante kinderdriftbui, maar hij heeft hem deels zelf veroorzaakt door me te overrompelen met deze nieuwe ontwikkeling.

Als Cora zachtjes snift wou ik dat ik mijn sneer kon terugnemen. Ze heeft er net zo min om gevraagd mijn geïmproviseerde moeder te worden als ik om de understudy van haar kind te worden. We zoeken allebei naar een manier om dit bizarre ‘geluk’ dat het universum onze kant op heeft geslingerd te verwerken.

Dokter Sharp schraapt zijn keel. ‘Ava, we zijn bang dat je je te veel afzondert. Re-integratie is een belangrijk onderdeel van het genezingsproces en iedereen vindt het tijd dat je daarmee begint,’ zegt hij. Aangezien ik geen idee had van mijn zorgwekkende kluizenaarsstatus vraag ik niet wie deze mysterieuze ‘iedereen’ precies is. ‘Wat als je nou eens voor een proefperiode terug naar school ging en we daarna nog eens naar onze re-integratiestrategie keken? Een week of twee, om te beginnen?’

Als Cora me hoopvol aankijkt, haar ogen nog steeds nat van

de tranen, word ik vanbinnen langzaam overspoeld door bofkontenschuldgevoel. Overleversschuldgevoel.

Ook voor haar is het deze week een jaar geleden.

Een jaar zonder haar dochter. Een jaar vol zorgen voor mij, het meisje dat in haar plaats overleefde.

Ik kan Sara niet voor haar terughalen, maar ik kan wel twee weken terug naar school als ze dat zo graag wil.

‘Goed dan,’ zeg ik. ‘Tien schooldagen. Mocht het geen complete ramp zijn, praten we verder.’

Tante Cora knuffelt me zo hard dat ik doe alsof het heel pijnlijk is, zodat ze me loslaat.

‘Het is maar twee weken,’ herinner ik haar. ‘En het wordt een complete ramp, dat weet ik zeker.’

‘Het is een begin,’ zegt ze.

Als ik mijn gehavende hoofd weer onder mijn rode bandana verstop, wisselen Cora en dokter Sharp een triomfantelijke blik. Ik gooi het doorzichtige masker heen en weer tussen de overblijfselen van mijn handen en vecht tegen de neiging het weer op te zetten.

Terwijl Cora een tussenstop bij de receptie maakt om te onderhandelen over openstaande operatierekeningen slenter ik door de gang van het brandwondencentrum en bekijk de kunst van een of ander ziekenhuiskunstinitiatief dat stervende mensen wil omringen met schoonheid. Ik realiseer me pas dat ik de centrale hal van het gewone ziekenhuis in ben gelopen als een meisje zich vastklampt aan de skinny jeans van haar moeder en een hoge gil slaakt.

Ze wijst met haar mollige vingertje naar mij.

Naar mijn gezicht.

De vrouw wordt vuurrood, mompelt een verontschuldiging en

trekt haar kind aan haar armpje bij me vandaan. Het meisje blijft maar krijsen en verdraait haar nek om naar me te blijven kijken als haar moeder zich uit de voeten maakt. Een man in een kunstleren leunstoel kijkt snel weer naar zijn krant, maar als ik nonchalant terug schuifel naar de gang voel ik dat hij naar me kijkt.

Ik wacht in de veilige ruimte van het brandwondencentrum, waar mensen gewend zijn aan gezichten zoals dat van mij. De man met de krant werpt vanuit de centrale hal af en toe een stiekeme blik op me en ik wou dat ik van Cora mijn koptelefoon had mogen meenemen zodat ik mijn muziek had kunnen aanzetten en me voor alles – en iedereen – had kunnen afsluiten. In plaats daarvan draai ik me naar een 3D-kunstwerk genaamd ‘Sterrenreflecties’ dat voor het raam hangt en doe ik net alsof ik enorm geïnteresseerd ben in de stervormige stukjes glas. De vijfpuntige spiegeltjes schieten regenboogkleurige lichtflitsen door de gang.

De vallende spiegeltjesmelkweg vervormt me, de scherven die voor het raam hangen en bij de minste aanraking uiteen lijken te kunnen spatten op de grond weerspiegelen een Picasso-werkelijkheid. Ik zoek in de spiegeltjes naar mijn gezicht en de rode bandana die mijn gefragmenteerde gezicht omlijst.

Ik laat mezelf heel even geloven dat het meisje alleen kapot is omdat de spiegel kapot is.

Als ik hier wegloop is mijn gezicht weer gaaf.

Normaal.

Dat wil het comité. Dat ik terugga naar de middelbare school. Dat ik weer normaal word.

Ik weet wel beter.

Normale mensen jagen kleine kinderen niet de stuipen op het lijf.

Normale zestienjarigen kijken in de spiegel. *Zit mijn lippenstift nog goed? Golf mijn voorste haarpluk nog steeds netjes naar*

achteren? Hun spiegelbeeld stelt ze gerust en als ze niet tevreden zijn met wat ze zien, doen ze daar iets aan.

Voor mij zijn spiegels een herinnering.

Ik ben een monster.

En daar kan niets ter wereld iets aan veranderen.